

Kántrové dni v živote kresťana

Kántrové dni, ktoré pripadajú na stredy, piatok a sobotu rovnakého týždňa, sa objavujú v spojení s prirodzenými ročnými obdobiami. Jar ponúka pôstne kántrové dni po prvej pôstnej nedeli. Leto ohlasuje svätodušné kántry pred nedel'ou Zoslania Ducha Svätého, jeseň prináša septembrové kántry, po sviatku Povýšenia Svätého kríža 14. septembra, a nakoniec zima prináša decembrové kántry v druhom adventnom týždni. Pôst a čiastočné zdržiavanie sa mäsitých pokrmov počas kántrových dní boli od nepamäti až do 60. rokov 20. storočia závažné pre všetky veriacich. Práve spojenie pôstu a pokánia s kántrovými dňami viedlo niektorých k domnienke, že ich meno súvisí so žeravým popolom (v angličtine *ember*). Avšak anglický názov je pravdepodobne odvodený od latinského *Quatuor Tempora*, čiže „štyri obdobia“. Iná teória hovorí, že v angličtine „Ember“ pochádza zo staroanglického *ymbren*, čo znamená čas alebo obdobie.

História kántrových dní nás privádza k samotným počiatkom kresťanstva. Starý zákon predpisuje štvornásobný pôst ako súčasť zasvätenia roka (Zach 8,19). Okrem týchto sezónnych nariadení sa v čase Ježiša v Palestíne zbožní Židia postili každý pondelok a štvrtok - odtiaľ pochádza aj poznámka farizeja o pôste dvakrát týždenne v podobnenstve o ňom a mýtnikovi (Lk 18,12).

Prví kresťania upravili obidva z týchto zvykov. *Didache*, dielo, ktoré svojim vekom možno aj predchádza niektoré knihy Nového zákona, nám hovorí o palestínskych kresťanoch v 1. storočí, ktorí sa postili každú stredy a piatok: v stredy, keďže vtedy bol zradený Kristus a v piatok, keďže v ten deň bol ukrižovaný. Stredajší a piatkový pôst boli takou súčasťou kresťanského života, že v galskom jazyku výraz pre štvrtok *Didachim* doslovné znamená „deň medzi pôstmi.“ V treťom storočí kresťania v Ríme začali označovať niektoré z týchto dní za *sezónnu* modlitbu, sčasti ako napodobnenie hebrejského zvyku a tiež aj ako odpoveď na pohanské festivaly prebiehajúce približne v rovnakom čase. Keď sa v 4. storočí zaviedol štyridsaťdňový pôst pred Veľkou nocou, mnohé dovtedy zaužívané pôsty sa zrušili. Keď sa týždenný pôst stal menej bežným, **boli to práve kántrové dni čo zostali ako nápadné svedectvo siahajúce až k samotným koreňom kresťanstva.** Navyše, upravením dvoch židovských pôstov stelesňujú kántrové dni Kristovo vyhlásenie, že neprišiel, aby zrušil Zákon, ale aby ho naplnil (Mt. 5,17).

Toto naplnenie Zákona je kľúčovým. Pretože nás učí niečo podstatné o Bohu, Jeho vykupiteľskom pláne s nami, a povahe sveta. Tak v prípade hebrejských sezónnych sviatkov ako aj kresťanských kántrových dní sme pozvaní uvažovať o zázraku ročných období a ich vzťahu k Stvoriteľovi. O štyroch ročných obdobiach napríklad možno povedať, že

individuálne naznačujú blaženosť Neba, kde je „jarná krása, letná jasnosť, hojná jeseň, zimný odpočinok.“ Je významnou skutočnosťou, že kántrové dni sú jediné obdobie v cirkevnom kalendári, kedy je príroda ako obdobie vyzdvihnutá a zvýraznená. Iste, liturgický rok ako celok predpokladá prirodzený rytmus prírody (Veľká noc sa zhoduje s jarnou rovnodennosťou, Vianoce so zimným slnovratom...atď), predsa však tu slávime nie samotné prírodné fenomény, ale nadprirodzené tajomstvá, ktoré evokujú. Prosebné dni pripomínajú prírodu, ale zväčša v svetle jej poľnohospodárskeho významu (teda, zoči-voči jej obrábaniu človekom) a nie, takpovediac samú o sebe.

Kántrové dni potom vystupujú ako jediné dni v nadprirodzených obdobiach Cirkvi, ktoré pripomínajú štyri ročné obdobia prírody. Rímske privlastnenie týždenného pôstu obsahovalo aj pridanie soboty ako rozšírenie piatkového pôstu. A počas kántrových dní sa konala špeciálna omša a pobožnosť do Chrámu sv. Petra, pričom ľud bol prizvaný „bdiť s Petrom“. Sobota je vhodným dňom nielen na vigíliu, ale aj ako deň pokánia, keď Pán „ležal v hrobe a apoštolí boli zarmútení a v bolesti“. Mimochodom toto je táto rímska tradícia, ktorá spôsobila vznik príslovia „keď si v Ríme, konaj ako Rimania“ (po slovensky: „kto chce s vlkami vyť, musí s nimi žiť“). Istý príbeh hovorí, že keď sa sv. Augustín a sv. Monika pýtali sv. Ambróza z Milána či by sa mali riadiť pôstom podľa Ríma alebo podľa Milána (ktorý sa nevzťahoval na sobotu) Ambróz odpovedal: „Keď som tu, nepostím sa v sobotu, ale keď som v Ríme, tak áno.“

Pápež Lev Veľký (440 – 461) uviedol pre rímsku Cirkev trojdňový pôst – streda, piatok, sobota – trikrát v roku, a to v týždni pred Nedel'ou Zoslania Ducha Svätého, v septembri a v decembri. Z tohto pôstu sa neskôr vyvinuli kántrové dni. Pápež Gregor VII. (1073 – 1085) upravil ich termíny a doplnil štvrtým jarným pôstom, ktorý pripadol do Veľkého pôstu. Kým v minulosti boli tieto dni časom pôstu, v súčasnosti nepatria medzi predpísané dni pokánia. Prísny pôst je pre nás, kresťanov katolíkov latinského obradu závažný len na Veľký piatok a na Popolcovú stredy. V ostatné piatky, ktoré sú dňami pokánia, sa máme zdržať jedenia mäsa alebo vykonať iný náhradný skutok. Kántrové dni môžu byť pre nás príležitosťou na štvrtročnú duchovnú obnovu.

Konferencia biskupov Slovenska stanovila za závažný len jeden z troch kántrových dní, veriaci by však počas tohto obdobia nemali zanedbávať konanie dobra. Na naplnenie obsahu kántrových dní si každý z nás podľa okolností a vlastných možností môže vybrať skutok pokánia alebo dobročinnnej lásky, modlitbu, almužnu, ale aj dobrovoľný pôst a to nielen od mäsa.

R: Ty, Pane, buď mojim útočiskom.

- 1 Pane, v teba dúfam, nech nie som zahanbený naveky; * vyslobod' ma, veď si spravodlivý.
- 2 Nakloň ku mne svoj sluch, ponáhľaj sa a zachráň ma. -R.
- 3 Buď mi skalou útočiska, * opevneným hradom mojej spásy.
- 4 Veď ty si moja sila a moje útočisko, * pre svoje meno budeš ma viesť a opatrovať. -R.
- 5 Rozjasni svoju tvár nad mojím sluhom * a zachráň ma vo svojom milosrdenstve.
- 6 Vzmužte sa a majte srdce statočné, * vy všetci, čo dúfate v Pána. -R.

Spraviť zo všedného trefné

Nedávno som chcel v jednej esemeske použiť slovo trefné. Prediktívne písanie, ktoré v mobile zvyčajne využívam, mi však napísalo všedné. Elektronický slovník môjho mobilu nepoznal výraz trefné. A vtedy som si uvedomil, že my naozaj nestotožňujeme trefné so všedným. Totiž v tom okamihu, ako považujeme niečo za trefné, výstižné, sa to stáva pre nás určitým spôsobom aj výnimočným. V tom, s čím sa bežne stretávame a čo nás už ani nevzrušuje, ani nevyrušuje, zrazu objavíme niečo zaujímavé, ozrejmujúce, vysvetľujúce. A už sa dívame na veci inak.

Môžeme však potom podľahnúť ilúzii a len výnimočné a zaujímavé začneme považovať za hodnotné. A pritom to výnimočné, trefné, sa skrýva za všedným tak ako za rovnakými tlačidlami klávesnice mobilu. V duchovnom živote nás to však môže viesť do katastrofálneho omylu. Budeme chcieť ohromiť aj samotného Ježiša tým, čo všetko sme robili v jeho mene – možno aj prorokovali, vyhánali zlých duchov, urobili veľa zázrakov. No on nám zrazu povie, že nás nepozná, ba že páchame neprávosťou. A ešte v jeho mene!

Máme tendenciu spájať zázraky, nezvyčajné javy a mimoriadne skutky s náboženstvom a neraz i s nábožnosťou. A to je ten omyl, ktorý vedie k tragédii a pred ktorým Ježiš varuje. Zázraky a výnimočné skutky ešte nie sú dôkazom viery, a už vôbec nie dôkazom lásky a ochoty plniť Otcovu vôľu. Možno sú prejavom alebo dôkazom osobitných darov, azda aj viery. Vieme však, že všetky dary, dokonca aj čnosti, i tie božské, raz prestanú a pomínú. Zostane jedine láska (1 Kor 13, 8).

Možno sa snažíme zapôsobiť, urobiť niečo výnimočné – a riskujeme, že úplne odignorujeme to „všedné“, každodenné, ktorým je hľadanie a plnenie vôle nebeského Otca v láske a službe bližným, najčastejšie v tých najdrobnejších a najnepatnejších skutkoch.

V obhajobe tých, ktorí budú odsúdení, je zjavná narážka na príslušnosť k viere („Pane, Pane“), slávenie liturgie („v tvojom mene“), vysluhovanie sviatostí („vyháňanie zlých duchov“) sviatosť zmierenia; „zázraky“ (veď tým najväčším je Eucharistia). Postaviť však istotu o svojej spásе na týchto výnimočných veciach je ilúziou, stávaním na piesku.

To, čo je naozaj trefné, čo je najviac výstižné pre nás ako kresťanov a čo nám pomôže naozaj „trafiť sa“ do Božieho kráľovstva, je najčastejšie to všedné – veľká vernosť v malých prejavoch lásky a služby. Vtedy sa skutočne stotožňujeme s Kristom. Spravme teda trefné zo všedného. JÁN VIGLAŠ

Oznamy

• V pondelok a utorok pred Popolcovou stredou bude od 17,00 do 18,00 h. vystavená Sviatosť Oltárna na zmiernu poklonu.

• Popolcová streda je z liturgického pohľadu jeden z najdôležitejších dní roka. V prvom rade tento deň otvára liturgické obdobie pôstu, ktoré pôvodne začínalo až prvou nedeľou a obsahovalo iba 36 dní. Pridanie stredy a troch nasledujúcich dní zvýšilo počet na štyridsať, ktoré sa rovnajú počtu dní Pánovho pôstu na púšti. V Starom zákone bol popol vo všeobecnosti považovaný za symbolické vyjadrenie smútku, ľútosti alebo pokánia. V ranej cirkvi malo použitie popolu podobný význam a s vrecovinou tvorilo súčasť verejného pokánia. Požehnanie popola bolo pôvodne zavedené pre verejných hriešnikov, ale teraz platí pre všetkých kresťanov, keďže pôst by mal byť obdobím pokánia pre všetkých.

Pôstna disciplína - Prax zdržiavania sa

• Úplne zdržiavanie je definované ako zdržiavanie sa od mäsa a mäsitých pokrmov (šťavy, polievky z mäsa...).

- Čiastočné zdržiavanie je definované ako dovolenie mäsa a mäsitých pokrmov (šťavy, polievky z mäsa...) iba raz denne, ako hlavné jedlo.
- Čiastočné zdržiavanie je vo všetky dni pôstu, okrem nedele a dní **úplného** zdržiavania. Toto čiastočné zdržiavanie je dobrovoľné, čiže nie je záväzná.
- Zdržiavanie sa zaväzuje všetkých, ktorí dovŕšili štrnásť rok života.

Pôstna prax:

- V dni pôstu je dovolené iba raz za deň sa najesť dosýta. Okrem toho ešte dva razy, nie však mäso pričom celkové množstvo jedla by malo byť menšie ako množstvo hlavného jedla.
- Nie je povolené jesť medzi jedlami, avšak lieky a nápoje možno prijímať kedykoľvek.
- Dni pôstu sa vzťahujú na všetkých vo veku 18 - 59 rokov života.
- Prax pôstu a zdržiavania sa nevzťahuje na chorých alebo tých, ktorých schopnosť pracovať by bola narušená.
- Pôst a zdržiavanie neplatia v prikázaný sviatok, aj keby ten deň pripadol na piatok.

Budúcu nedeľu sa uskutoční jarná zbierka na Charitu. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné „Pán Boh zaplať!“

Sväté omše v 9. týždni cezročného obdobia (A)

7.III. pondelok

18.00 *Na úmysel*

8.III. utorok

18.00 *Za Ľ Máriu Kerákovú – 1. výročie*

9.III. streda - Popolcová streda – Prísny pôst a úplné zdržiavanie sa mäsitého pokrmu !!!

17.15 *Krížová cesta*

18.00 *Za Ľ Ondreja Makýša a manželku*

Lektori: Jelínek, Jurčovičová

10.III štvrtok

18.00 *Za Ľ Milana Jurčáka*

11.III. piatok - Deň pokánia - úplné zdržiavanie sa mäsitého pokrmu

17.15 *Krížová cesta*

18,00 *Za Ľ Antona Radakoviča a rodičov*

12.III. sobota

08.00 *Za Ľ Pavla Šramka a dcéry*

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

13.III. 1. Prvá pôstna nedeľa

08.00 *Za Ľ Rudolfa a Alojzia Polakovičových*

Lektori: Hrdlovičová, Jelíneková

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Hrdlovič, Pešková

14.30 *Krížová cesta*

Liturgický kalendár

7.III. pondelok	sv.Perpetua a Felicita, mučenice
8.III. utorok	sv.Ján z Boha, reholník
9.III. streda	Popolcová streda
10.III. štvrtok	sv.Makarius, biskup
11.III. piatok	sv.Pontius, kňaz a mučeník
12.III. sobota	sv.Teofan, mních

Slovo na dnes

Boh sa na mňa pozerá cez Ježiša Krista. Bez Boha som nič. Priestorovo i časovo. V Kristovi sa stávam stredom vesmíru.

Moja veľkosť: nie veľkosť tela, sila, šikovnosť, ani počet rokov, iba podobnosť Kristovi.

Pocit osamotenosti je ešte stále jasným prejavom tvojej nedokonalosti. Až budeš plne žiť v Kristovi, zjednotený s ním, staneš sa ním, budeš sa radovať každou ľudskou radosťou a trpieť budeš každým ľudským žiaľom.

Ďaleká je cesta do zasvätenia sa Kristovi, k zjednoteniu sa s ním. Keď kráčam po tejto ceste, nič mi nemôže byť cudzie a nikdy nie som sám. Ľudské slová, útechy, organizácie, Cirkvi sú istoty pre začiatočníkov. Všetky cesty vedú do Ríma. Rozjímanie je rýchlejšia cesta k zjednoteniu ako štúdium.

Otvorený k svetu ako Kristus. Nezaujímať sa o jeho moc, zisk a výhody, ale byť ochotný liečiť jeho rany, hľadať ho tam, kde je, neobviňovať, pomáhať, slúžiť.

Kristus nechce meniť štruktúru sveta zvonka zmenou režimu, ale tak, že bude pribúdať zasvätených, ktorí sa za svet obetujú.

Svet sa trápi svojou cestou, ranený hriechom a zlom, vystavený pokušeniam zlého ducha, to je jeho údel. My sa máme hojiť, liečiť, rozdávať požehnanie.

Uzavrieť Cirkev za vysoký múr, vytŕhať kúkol z pšenice, to je jednoduché, ale neúčinné. Žiť uprostred sveta, znášať svoj údel spolu s ním.

Spoločenstvo. Napríklad manželstvo. Musíme sa naučiť pri sebe žiť tak, aby sme boli jeden pre druhého požehnaním. Ak sa staneš Božím človekom a budeš podobne ako Kristus len slúžiť a dávať, všade ťa budú mať radi. Až rozdáš hmotné veci, to sú len hračky pre dospelé deti, staneš sa nádobou Ducha a ten je nevyčerpatelný. Môžeš žiť vedľa ľudí aj v mlčaní, ostanú radi pri tebe, lebo im bude hovoriť aj tvoje mlčanie, pretože na to hlavné nemáme slová.

Prinášať požehnanie všade, kam vkročíš, a ak si sám, môžeš byť aj ty celkom pokojný a šťastný v jeho prítomnosti, či už mlčí alebo k tebe rozpráva.

Ten náš život. Sme ako muchy za sklom. Tlačíme sa k svetlu, ale naše telo nám bráni.

Niekedy môžeš človeka pochváliť, keď mu to nepovieš úprimne, radostne a s citom, ani o to nestojíš.

Môžeš ho pohaniť, a ak v tom nie je súcit, láska, teplo, môže sa zlomiť.

Alebo opačne, ale či je to účinné? V každom prípade musíme byť trezliví.

Všetci ľudia s námahou nesieme celé dedičstvo predchádzajúcich generácií, väčšinou neblahé.

Ktovie z čoho nás bude obviňovať budúca doba. Nestačí len menej zla, ani dobro v akomkoľvek smere. Robiť v pravý čas to, čo sa robiť má. Zanedbanie dobrého a pravého je náš súčasný a najväčší hriech.

Celý svoj život prežil v očakávaní „kedy na neho vložia ruky“. Rozprával im o tom, ale oni nič nechápali. Ako je

krásne na ňom, že tú životnú situáciu prijal ako svoju cestu, „aby sa naplnili písma“, „čo chce Otec“. „Jeho vôľa nech sa stane“ a kráčal pokojne, robil obyčajné služby s neobyčajnou láskou, trezlivý a pokorný až na smrť. Tie dejiny, ich beh a trvanie určuje viac Boh ako my. Ja môžem len kráčať v jej smere a nestavať prekážky.

Nie je dôležité, kto meria, ale kto skáče. Naše skutky hodnotia ľudia, pre nich sme často málo dobrí...

Boh nás pozná lepšie. Sme jeho deti. On hodnotí správne.

Že má niekto iný názor, na to sa nesmieš hnevať. Musíš sa naučiť tolerancii, ak chceš, aby iní rešpektovali tvoj názor.

Najhorší ľudia sú tí, čo nemajú nijaký názor. Tí ti neodporujú, ale nasledovať ťa nebudú ďalej, ako po prvý roh.

Aj tvoj názor platí len natoľko, nakoľko ho žiješ.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Historicismus

Š: Nie som veľkým znalcom histórie, ale viem postačujúco dosť, aby som súhlasil s názorom, že počas storočí sa mení nielen móda, obyčaje, ale aj morálne zásady. Niektorí dokonca vyhlasujú, že iba to je pravdivé, čo zodpovedá vymoženostiam danej epochy a čo spĺňa jej určujúce historické úlohy. Naozaj, dnes odmietame veľa postojov uznávaných v minulosti. No cítim, že takéto zmýšľanie je nebezpečné. Každý by mohol povedať, že „dnes sú iné časy“, „svet ide s pokrokom“, ale či to nevedie k tomu, že nebude jedna pravda, ale každý bude mať vlastné desatoro“?

JS: *História je svedkom prichádzajúcich kultúrnych a civilizačných zmien. Menia sa obyčaje a názory na mnoho spoločenských udalostí, na morálne správanie, dotýkajúce sa napríklad rodinného života. Ale okrem zmien, ktoré pozorujeme taktiež v náuke Cirkvi a v dušpastierskej praxi, „vždy možno zbadat' a rozpoznať pravdu alebo blud [...], Nezávisle od časovej a priestorovej dimenzie (Ján Pavol II., Fides et ratio, 87). Časy sa menia, vznikajú, rozvíjajú sa a zanikajú zriadenia a dokonca civilizácie, ale uprostred premenlivosti stále možno postrehnúť to, čo je nemenné, trvalé a záväzné vždy a všade.*

Jediný Bože, nemeniteľný a večný. Ty si stvoril čas a jestvuješ mimo času. Si, ktorý si - a my sme, lebo si nás stvoril a udržiavaš nás v jestvovaní. Prijímame premenlivosť, pominuteľnosť. Niekedy sa nám zdá, že už nič nie je isté a trvalé. Nech nás tvoj Duch vedie k Synovi, ktorý stále hovorí: „Nebo a zem pominú, ale moje slová nepominú. „Ježiš, ukáž nám, čo je nemenné a trvalé uprostred pominuteľnosti a premeny. Dal si nám jeden neopakovateľný život, pomôž nám ho prežiť múdro, plodne na tvoju slávu a na naše spasenie.

Szkodoň „Modlitba znechuteného“

Logika

Pred niekoľkými rokmi som pre potreby súdneho znaleckého posudku vyšetroval vraha vo vyšetrovacej väzbe, ktorý zabil starú ženu pre šesťdesiat korún. V policajnom spise bolo uvedené, že vrah od svojej obete najprv žiadal, aby mu vydala peniaze a cennosti, ktoré má doma. Potom, čo mu žena povedala, že nijaké nemá, omotal jej okolo krku šál, začal sa jej vyhrážať a nato ju zaškrtil. Potom prehľadal celý byt a nenašiel nič iné, len šesťdesiat korún v drobných minciach. Páchateľ pri policajnom vypočúvaní i pri znaleckom vyšetovaní všetko priznal. Záver posudku bol v jeho prípade jednoznačný. No predsa som sa ho na konci nášho rozhovoru ešte opýtal, či sa cíti vinný za smrť tej starej panej. Hoci bol po celý čas, čo som ho vyšetroval, celkom pokojný, táto otázka ho zjavne rozčúľila.

„Ja sa mám cítiť vinný?“ - vykrikol. A dodal: „Ona je na vine všetkému, čo spôsobila. Keby mi vtedy dala tých šesťdesiat korún, tak by dnes bola nažive a ja na slobode. Stálo jej to za to?“

Neskôr som vyšetroval iného obvineného, ktorý sa dopustil trestného činu pod vplyvom alkoholu. Obhajoval sa tým, že keby sa alkoholické nápoje nevyrábali a nepredávali, tak by sa trestného činu nedopustil.

Logika psychopatov a alkoholikov je svojrázna. A predsa mám dojem, že aj my, čo nepatríme do týchto dvoch kategórií, máme podobne logické argumenty ustavične vo vrecku, a tým vinníka permanentne poruke.

Ak bude chvíľa času, obráťme si vrecká naruby.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

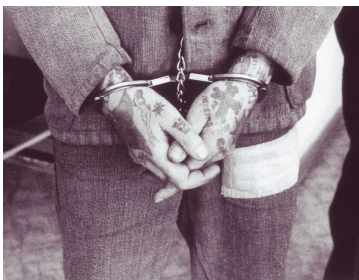
Lectio divina Stavať múdro

Mt 7,21-27

(Ježiš povedal svojim učeníkom:)

²¹Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. ²²Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? ²³Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odíďte odo mňa, páchatelia neprávosti!

²⁴A tak každý, kto počúva tieto moje slová a plní ich, bude sa podobať múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. ²⁵Spustil sa lejak, prihnali sa vody, strhol sa víchor a oborili sa na ten dom, ale nezrútil sa, lebo mal základy na skale. ²⁶No každý, kto počúva tieto moje slová a neplní ich, bude sa podobať na nerozumného muža, ktorý si postavil dom na piesku. ²⁷Spustil sa lejak, prihnali sa rieky, strhol sa víchor a oborili sa na ten dom a dom padol a jeho zrúcanina bola veľká.

Ďalšie čítania: Dt 11,18.26-28.32; Ž 31,2-4.17.25; Rim 3,21-25.28

ČÍTANIE:

Dnešné čítanie tvorí koniec Ježišovho učenia v Kázni na hore. Mohlo by byť užitočné pozrieť sa aj na predchádzajúce verše. V Mt 7,13-14 Ježiš učí, že ľudia si musia vybrať jednu z dvoch ciest: jedna je úzka a cesta po nej ťažká, tá druhá je široká a cesta po nej ľahká. Väčšina si volí ľahkú cestu, no tá vedie do pekla. Len málo ľudí nájde chodník, ktorý vedie do neba. Toto nasleduje vo veršoch 15-20 s obrazom dvoch druhov stromov, ktorý vysvetľuje, že opravdivý učeník prináša dobré ovocie.

Dnešný text pokračuje tou istou témou. Ježiš objasňuje, že kresťanský životný štýl sa zhušťuje v jednoduchej voľbe - v poslušnosti. Nestačí len čítať alebo počúvať Ježišovo učenie. Známkou pravého učeníka je to, že robí to, čo od nás chce Boh (verše 21 a 24).

Ježiš hovorí o dni súdu na konci čias, ktorý čaká každého, aj kresťanov. Nebola to nová myšlienka, ktorú priniesol až Ježiš, no on tu chce, aby každý pochopil dôležitosť učeníctva pre konečný výsledok. Ježiš zjavuje, že on sám je sudca a bude robiť konečné rozhodnutie, kto sa dostane do neba a kto nie.

Závažnou vecou je, že vonkajší vzhľad môže byť klamlivý. Môže sa zdať, že ľudia robia pre Boha úžasné veci, ale Ježiš vidí do ich srdiec. On vidí ich pravé motívy a to, či uvádzali Ježišovo učenie do života.

Opäť sme pri voľbe. Kto si volí múdro? Osoba, ktorá múdro stavia na skale nebude musieť vidieť, ako búrky života odplavia všetko, čo postavila. Ako sa dozvie, kde a čo stavať? Podobne ako Ježiš - počúvaním Boha a poslušným nasledovaním jeho usmernení.

MEDITÁCIA:

Čo robí podľa Ježiša človeka múdrou? Ak by ste použili toto kritérium, aký múdry by ste sa vnímali?

Čo považujete za základy kresťanskej viery? Aké dôležité sú vo vašom každodennom živote?

Ježiš objasňuje, že v živote máme očakávať „búrky“. Bola už vaša viera skúšaná nejakými „búrkami“ alebo sklamaniami, ako je náhla smrť, strata zamestnania alebo iná udalosť?

Čo udržiava vašu vieru v časoch skúšky?

MODLITBA:

Prečítajte si Rim 3,21-25 a 28. Tieto verše nám pripomínajú, že naša spása je slobodný dar od Boha, založený výlučne na jeho milosti a umožnený vďaka smrti a vzkrieseniu Ježiša.

Pravou odpoveďou učeníka je žiť v poslušnosti voči Božiemu milosrdenstvu. Proste Boha, aby vám pomáhal poslúchať ho a žiť tak, aby mal z vás radosť.

KONTEMPLÁCIA:

Ježiš hovorí: „Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať. A prideme k nemu a urobíme si u neho príbytok“ (Jn 14,23). Uvažujte istý čas nad týmto veršom

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku